

Marco Rubio'nun emperyal restorasyon manifestosu:

Yeni Batı Yüzyılı

Levent Baştürk, 21 Şubat 2026

<https://medyascope.tv/2026/02/21/marco-rubionun-empereyal-restorasyon-manifestosu/>

2026 Münih Güvenlik Konferansı, – nispeten – kural temelli düzenin yerini açık bir emperyal arayışa bıraktığı tarihsel bir kırılma noktası olarak kayda geçecek. Konferans, II. Dünya Savaşı sonrası kurulan sistemin normatif iddialarının sarsılmasına sahne oldu. Bu kırılmanın merkezinde, Venezuela başkanını devirip dünyanın en büyük petrol rezervlerinin kontrolünü ele geçiren, Küba'yı kuşatma altına alarak halkına büyük sıkıntılar yaşatan ve İran'a karşı askeri müdahale hazırlıklarında olan Trump yönetiminin Dışişleri Bakanı Marco Rubio'nun konuşması yer aldı. Konuşma ünlü gazeteci Mehdi Hasan'ın sözleriyle “*fetih ve sömürgeciliğe bir aşk mektubu; Batı'nın toprak genişlemesinin gururlu bir savunması*” mahiyetindeydi.

Rubio'nun çıkışı, diplomasi koridorlarında dışa vurulan son yılların – kelimenin tam manasıyla – en **radikal emperyalist manifestosu**ydı. Avrupalılara alıcıya çıkardığı anlatıda **uluslararası hukuk zayıflık, ham güç** ise *temel erdem* olarak yerini almıştı. Ancak Rubio'nun söylemi, geçen yıl konferansa ABD adına katılan Başkan Yardımcısı JD Vance'in hırçın ve müttefiklerini suçlayan üslubundan taktik açıdan farklıydı. Vance, Avrupa'yı çürümüşlikle itham etmişti. Rubio daha teskin edici bir dil kullandı.

Rubio'nun konuşmasında sunulan vizyon, Batı'nın kendi değerleriyle ilişkisini radikal biçimde yeniden tanımlar: **Evrenselliğin yerini kimlikçi hiyerarşi, ortaklığın yerini ise vassallık almaktadır**. Rubio, geçmişe dair revizyonist bir okuma üzerinden bugünün güç politikasını inşa eder. Bu durum sadece Avrupa'nın stratejik konumunu değil, Küresel Güney ile olan tüm bağları da sarsmaktadır.

Sonuç olarak, Münih'te dile getirilen **restorasyon** söylemi bir yeniden yükseliş vaadi değildir. Aksine bu, Batı'nın – sahip olduğunu iddia ettiği – evrensel değerlerine veda ettiği yeni bir sömürgeci tahayyülün dışa vurumudur. Transatlantik ittifakın ve küresel siyasal düzenin geleceğini artık şu soru belirleyecektir: Hukuk mu, yoksa güç mü?

1945 sonrası düzene reddiye: “Sömürge karşıtlığı görünümündeki komünist plan”

Marco Rubio’nun tarihsel revizyonizmi, 1945 sonrası Birleşmiş Milletler düzenini bir zafer olarak görmez. Aksine, Batı medeniyetinin **ölümcül gerileme döneminin** başlangıcı olarak değerlendirir. Kolomb’dan 1945’e kadar süren 500 yıllık süreç; sömürgecilik dönemi soykırımları, yağmalar ve kölelik yok sayılarak Batı’nın dünyaya nizam verdiği bir **altın çağ** olarak kabul edilir. Bu vizyonda **sömürgecilik, insanlık tarihinin en büyük medeniyetinin yayılması** olarak kutsanır. Kurallara bağlı bir düzeni yadsıyan Rubio’nun vizyonu, Batı Medeniyeti’nin ihya edilmesi üzerine vurgu yapmaktadır. Bu sebeple **ortak soy ve din bağına dayalı Avrupa-ABD ittifakı**, küreselleşme, iptal kültürü ve göç tehdidine karşı bir **imparatorluk** gibi yeniden inşa edilmelidir.

Bu bakış açısına göre Küresel Güney’in bağımsızlık mücadeleleri, tanrısız komünist devrimlerden ve Batı’yı daraltmayı hedefleyen Sovyet planlarından ibarettir. Cezayir’den Hindistan’a uzanan sömürge karşıtı direnişler, Batı’nın kutsal mirasına vurulmuş darbeler olarak yaftalanır. Bu söylem, geçmişin günahlarından arınma çağrısıyla 21. yüzyıl emperyal müdahalelerine kendince “ahlaki” zemin hazırlarken, – Filistin örneğinde en net bir biçimde gördüğümüz gibi – güncel özgürlük arayışlarını da gayrimeşru ve barbar ilan eder.

Siyaset bilimci ve aktivist Alex Callinicos’un vurguladığı üzere, ABD yönetimi on yıllar sonra ilk kez bu kadar pervasızca bir beyaz üstünlükçü ideolojiyi savunmakta ve halkların egemenlik hakkını bir komünist plan suçlamasıyla yok saymaktadır.

“Medeniyet” maskesi altında kimlik politikası ve Hristiyan mirası

Rubio’nun Münih konuşmasının temel noktalarından biri, Batı medeniyetini rasyonel ya da seküler değerler üzerinden değil, bir **kutsal miras** ve **Hristiyan kökenler** çerçevesinde tanımlamış olmasıdır. Amerika’yı da bu bağlamda **Avrupa’nın çocuğu** ilan ederek iki kıta arasındaki bağı etnik ve dini bir manevi birlik zeminine taşımaktadır. Beethoven ve Mozart’tan Beatles’a, Köln Katedrali’nden Sistine Şapeli’ne uzanan semboller, çoğul bir kültürel miras olarak görülmez. Aksine bunlar sınır çizen bir kimlik siyasetinin araçlarına dönüşür. Burada Batı dışı dünyayı alt konuma yerleştiren hiyerarşik bir düzen tasavvuru söz konusudur.

Bu vizyonu, Brahma Chellaney **medeniyet restorasyonu** maskesi altında **beyaz üstünlükçü** ve **nativist/yerlici temaların yeniden paketlenmesi** olarak eleştirir. Küresel hiyerarşiyi hukuk yerine kimliğin üzerinden kurgulayan bu çerçeve, Küresel Güney'i dışlamayı ve sömürgeci geçmişe duyulan özlemi meşrulaştırmayı amaçlar.

Monroe Doktrini'nin "arka bahçe" olarak gördüğü Latin Amerika'nın dışlanması da bu seçiciliği pekiştiriyor. **Sömürgecilerin torunu** retoriğiyle sömürge karşıtı hareketleri **barbarlık** diye kodlayan bu çizgi, Samuel Huntington'ın "**Medeniyetler Çatışması**" tezinin sertleştirilmiş bir versiyonuna yaslanıyor; **restorasyon** ise **beyaz Avrupa-Atlantik merkezli bir dünya hiyerarşisinin** yeniden tesisi anlamına geliyor.

Soyut uluslararası hukukun reddi ve güç politikasına övgü

Rubio'nun vizyonunda uluslararası hukuk, artık uyulması gereken kurallar bütünü olarak kabul edilmez. O, sadece **barbarların arkasına saklandığı soyutlamalardan** ibarettir. Birleşmiş Milletler ise Gazze, Ukrayna ve Venezuela gibi krizlerde tamamen etkisiz kalmış bir organizasyon olmaktan öte gidememiştir. Dolayısıyla Rubio'nun zihin dünyasında çözüm diplomatların süslü kelimelerinden ziyade **Amerikan askeri gücünün çıplak gerçekliğinde** yatar. Buradan yola çıkarak Rubio, Münih'te İran'daki nükleer tesislere Amerikan B2 bombardıman uçakları tarafından atılan 14 hassas bombayı ve Venezuela devlet başkanı Maduro'nun özel kuvvetler operasyonu ile sözde adaletle teslim edilmesini birer başarı öyküsü olarak sunmaktan çekinmeyecektir.

Kısaca, Münih'te Rubio resmen orman kanunlarına geri dönüşü hiçbir hukuki gerekçe arkasına saklanmadan ilan etti. Rubio'nun ortaya koyduğu vizyona göre, eğer bir kurallar dizisi Amerikan çıkarlarına hizmet etmiyorsa, onların bir hükmü yoktur. İran'a yönelik hava saldırıları ve Venezuela'daki kaçırma operasyonu, uluslararası hukukun egemenlik ve dokunulmazlık ilkelerinin Trump yönetimi nezdinde artık bir hükmünün kalmadığının ilanıdır.

Trump'ın sözde Barış Planı ve tüzüğünde Gazze kelimesinin bir kez bile geçmediği sözde Barış Kurulu, Filistinlilerin kendi kaderlerini tayin etme hakkını açıkça reddetmektedir. **Rubio, muarızlarına karşı hukukun arkasına saklanmayacağını duyururken düşman ve/veya müttefik ayırt etmeksizin herkesi tehdit eden bir güç tiranlığı vizyonu sunar.** Rubio ve içinde yer aldığı yönetim artık **B2 bombardıman uçaklarının diplomasinin gerektiğinde devreye girmesinde bir sakınca görmeyecektir.**

Yeni doğu Hindistan şirketi mi? Küresel güneyde pazar ve kaynak savaşı

Ekonomik düzlemde Rubio, Avrupa'ya **Küresel Güney'in pazar payı için ortak bir mücadele** teklif etti. Rubio kritik mineraller ve tedarik zincirleri üzerindeki kontrol arzusunu saklamıyor. Bu bağlamda onun için Küresel Güney eşit bir ortak olmaktan ziyade yağmalanacak bir kaynak deposu işlevini taşıyor. Rubio'nun vizyonunda bu coğrafya, sadece bir "pazar payı mücadelesi" ve "kritik mineraller üzerinde kontrol" alanı olmaktan öte gitmiyor.

Bu teklif, akıllara haliyle 18. yüzyılın meşhur ve acımasız Doğu Hindistan Şirketi'ni getirmekte. William Dalrymple'in tarif ettiği, sociopath Robert Clive tarafından yönetilen ve tüm Hindistan'ı yağmalayan o kontrolsüz özel şirket yapısı, **Rubio'nun özel sektör odaklı yeni emperyalizm**inde yeniden hayat buluyor. Trump yönetiminin kurduğu ve müttefiklerine dayattığı Barış Kurulu gibi yapılar, devletler arası diplomasinin yerini **aile işletmesi** mantığının aldığını gösteriyor.

Rubio'nun emperyal vizyonu, Küresel Güney ülkeleri için stratejik özerklik arayışını artık bir tercih olmaktan çıkarmakta ve bir hayatta kalma meselesi haline getirmektedir. Bu bağlamda Rubio'nun vizyonunda uluslararası hukukun "soyut kavramlar" olarak nitelendirilip devre dışı bırakılmasının egemen devletlerin kaynaklarına erişimde zorbalığa kapı aralayan mahiyeti de gözden kaçmamalıdır.

Hindistanlı yazar ve yorumcu Sanjaya Baru, Rubio'nun bu projesini "tarih öncesinden kalma" bir saçmalık olarak nitelemekte ve Hindistan gibi yükselen güçlerin bu çağ dışı sömürgeci vizyona boyun eğmeyeceğini vurgulamaktadır. Güney Afrika Devlet Başkanı Cyril Ramaphosa ise benzer şekilde, Afrika ülkelerinin kendi şartlarında iş yapması gerektiğini hatırlatarak bu sömürgeci dile karşı uyarıda bulunmuştur.

Rubio'nun teklifi, Küresel Güney için bir ortaklık değil, teknolojik ve ekonomik bir bağımlılık tuzağıdır. Bu yeni doktrin, mevcut uluslararası kurumların ve hukuki normların tasfiyesini kaçınılmaz kılmaktadır.

Son kertede Münih'te ortaya konan restorasyon vizyonu, ilk aşamada Batı'nın dış dünyaya nasıl hükmetmek istediğini ortaya koyuyor. Ancak bununla yetinmeyerek kendi iç hiyerarşisini de yeniden kurgulamakta. Hukukun yerine gücün, evrenselliğin yerine kimlikçi bir sadakat rejiminin ikame edilmesi, transatlantik ilişkileri eşit ortaklık zemininden uzaklaştıracığı ve Avrupa'yı daha belirgin bir bağımlılık eksenine

sürükleyeceği açıktır. Bu bağlamda emperyal restorasyon söylemi, Küresel Güney kadar Avrupa için de yeni bir statü tanımı anlamına gelir: **Ortak mı, yoksa vassal mı?**

Tam da bu nedenle tartışılması gereken mesele artık yalnızca Rubio'nun vizyonunun küresel düzende yaratacağı kırılmalardan ibaret değildir. Bu vizyonun; Avrupa'nın siyasal özerkliği, güvenlik mimarisi ve kimlik siyaseti üzerindeki dönüştürücü etkileri üzerine durmak gerekmektedir. Münih'te alkışlanan şey bir strateji değilse, bir rol teklifidir. Avrupa'nın önündeki asıl soru da burada düşünülmektedir: Güç merkezli yeni düzende bağımsız bir aktör olarak mı konumlanacak, yoksa kendisine biçilen jeopolitik işlevi mi içselleştirecektir.

Vassal kıta Avrupa ve entegre edilemez öteki:

Rubio'nun dünya için tasarımı

21 Şubat 2026

https://medyascope.tv/2026/02/21/vassal-kita-avrupa-ve-entegre-edilemez-oteki-levent-basturk-yazdi/?fbclid=IwY2xjawQJeDlleHRuA2FlbQlxMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzkxNzg4MjAwODkyAAEe6wkxfWkNvt-l1rouZShaiHx3s6XuZe1fzsLIQNjHXtdEcVkeFTK-5qVSsX4_aem_kC2UD_XXr48DK-jqgi1D6w

ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio'nun Münih Güvenlik Konferansı'nda dile getirdiği emperyal restorasyon söylemi, 1945 sonrası düzenin normatif temellerine bir meydan okumadır. Bu vizyon, Batı'yı evrensel değerler etrafında birleşen bir yapıdan çıkarıp; güç, hiyerarşi ve sadakat odaklı bir bloğa dönüştürecek vasfa sahip. Özellikle Avrupa, bu yeni güç mimarisinde eşit bir müttefikten ziyade, itaat ekseninde disipline edilmesi gereken jeopolitik bir alan olarak konumlandırılıyor.

“Yeni Batı Yüzyılı” olarak adlandırılan bu dönüşüm, ittifak ilişkilerinin ötesinde Batı'nın kendisini ve “ötekini” kavrayışındaki radikal değişimi yansıtır. Günümüzde uluslararası düzen çözülürken; “medeniyetin hayatta kalması” ve “egemenliğin geri kazanılması” gibi özcü kavramlar, daha dışlayıcı bir dünya tasavvuruna kapı aralar. Sonuç olarak, “medeniyet savunması” adı altında inşa edilen bu söylem, hiyerarşik ve otoriter bir küresel mimariyi temsil etmektedir.

Avrupa'nın çıkmazı: Ortak mı yoksa vassal mı?

Münih Güvenlik Konferansı'nda ortaya çıkan tablo, Avrupa'nın kendi stratejik sonunu hazırlayan bir teslimiyet ruhuna büründüğünü görüntüsünü vermekte. Trita Parsi'nin ifadesiyle Avrupa, bağımsız bir aktör olmak yerine **“vassal olma arzusunu bir sadakat gösterisi gibi”** sunarak stratejik özerkliğini terk etmeye hazır bir görüntü sunuyor. Konferans başkanı Ischinger'in Rubio'nun sözleri sonrası *“salonda bir rahatlama nefesi duyuldu”* demesi, Avrupa elitlerinin içine düştüğü acziyetin bir özetidir.

Avrupa; güvenliğini ABD'ye, enerjisini önceden Rusya'ya, şimdi ise Amerikan kaya gazına bağımlı kılmış durumda. Rubio'nun **Yeni Batı Yüzyılı** iddiası, aslında Avrupa'nın stratejik özerkliğini tamamen yok eden bir **Yeni Amerikan Yüzyılı** tasarımıdır. Rubio ve Vance'in farklı tonlardaki çıkışları, özünde Avrupa'yı Amerikan çıkarlarının maliyetini üstlenen bir bekçiye dönüştürmeyi amaçlayan bir “iyi polis-kötü polis” oyunu görüntüsünü veriyor. Rubio'nun teklifi oldukça açık: Sosyal refah harcamalarından vazgeç, iklim politikalarını terk et, sınırlarını “istila”ya kapa ve ABD'nin Çin ile Rusya'ya karşı yürüttüğü küresel savaşın kurşun askeri ol. Jonathan Cook'un vurguladığı gibi bu vizyon, Avrupa'yı yeni sömürgeci bir ajandaya eklemlenmekte.

Scholz ve Merz gibi liderlerin bu mutlak teslimiyet çağrısını ayakta alkışlaması, Mehdi Hasan'ın deyimiyle; **“Avrupa'nın seçkinleri, sanki imparatorluğun geri dönüşünü değil de kanserin tedavisini açıklamış gibi”** hareket ederek, Trump yönetiminin dünyayı yeniden şekillendirme projesine trajik bir şekilde ortak olduklarını ifade eder. Trump yönetiminin Grönland'ı ilhak etme tehditleri veya tek taraflı gümrük vergileri hafızalarda taze ve Münih Güvenlik Konferansı'nda da gündem olmuşken Rubio'nun vizyonuna verilen tepkiler, Avrupa'nın bir **vassal kıta** olma riskini kabullendiği izlenimini veriyor.

Rubio'nun “medeniyet kaygısı” ve entegre edilemez öteki miti bağlamında İslamofobi

Modern uluslararası siyasette “medeniyet savunması”, “kültürel saflık” ve “yerlililik” söylemleri, Müslüman toplumlara yönelik sistemli dışlamanın ideolojik kılıfı haline gelmiş durumda. Guardian'da Shada Islam'ın da işaret ettiği gibi, **Marco Rubio'nun kurguladığı “medeniyet tehdidi” anlatısı, 11 Eylül sonrası İslamofobik atmosferin daha stratejik ve kurumsal bir yeniden üretimidir.** Bir hezeyanın ifadesi olan bu

retorikte sınır kontrolü sadece bir egemenlik meselesi olarak görülmez. Bu, ötekini düşmanlaştıran sağcı-yerlici söylemde bir hayatta kalma sorunu olarak sunulmakta; mülteciler ise “istilacı güç” veya “dokuyu bozan” unsurlar olarak kodlanmaktadır.

Trump yönetimiyle belirginleşen ve Rubio tarafından savunulan bu dil, nefreti “vatanseverlik” adı altında meşrulaştırmaktadır. Metinde “bugün hem Amerika’yı hem de Avrupa’yı tehdit eden medeniyet silici güçler” gibi ifadelerle dile getirilen medeniyet kaygısı, İslamofobi kaynaklı güvenlik kaygılarını aşarak kültürel ve hatta “biyolojik saflık” iması taşıyan bir evreye geçildiğine işaret eder.

Bu yaklaşım, ABD’deki nativist söylem ile Avrupa’daki AfD ve Le Pen gibi aşırı sağ hareketler arasında ideolojik bir kesişim alanı oluşturmaktadır. Müslüman varlığı Batı’nın “kutsal mirasına” yönelik varoluşsal bir tehdit olarak resmedilerek, devlet eliyle yürütülen ayrımcılık ve toplumsal şiddet zemin bulmaktadır. Sonuç olarak bu medeniyetçi blok, dışarıda kurgulanan düşman imgesi üzerinden içerideki yapısal krizleri gizleme işlevi görmektedir.

İç tehditler: İklim tarikatı, göç ve endüstrisizleşme

Marco Rubio, Batı medeniyetinin gerileyişini “iklim tarikatı”, “kontROLSÜZ göç” ve “serbest ticaret dogması” olarak adlandırdığı üç temel unsura bağlar. Rubio’nun perspektifinde iklim politikaları, Batı’nın sanayi gücünü hedef alan küreselci bir komplo niteliğindedir. Yenilenebilir enerjiye geçiş Rubio için bir bağımlılık tuzağıdır. İklim krizini bir “kült” olarak yaftalayarak bilimsel gerçekliği itibarsızlaştırır. Bu retorik, aslında fosil yakıt egemenliğini ve ABD’li enerji şirketlerinin pazar arayışını medeniyetin korunması örtüsü altında meşrulaştırmaktadır.

Benzer bir güvenlikçi dil göç meselesinde de karşımıza çıkar. Rubio, göç meselesini sosyo-ekonomik bir süreçten ziyade ulusun dokusunu bozan bir “istila” ve varoluşsal bir tehdit olarak tanımlar. Bu yaklaşım, sınır kontrolünü sıradan bir kamu politikası olmaktan çıkarıp egemenliğin temel şartı olarak tanımlar. Böylece “sınır güvenliği” söylemi, sert sınır dışı etme uygulamalarını ve otoriterleşme araçlarını meşrulaştıran bir zemin üretir. Eşitlik ve hak temelli çözümlerin yerini dışlayıcı ve ayrıştırıcı politikalar alır.

Rubio’nun endüstrisizleşmeye ilişkin değerlendirmesi de aynı bütünün parçasıdır. Ona göre bu süreç kaçınılmaz bir ekonomik dönüşüm değil, Batı’yı başkalarına bağımlı kılan bilinçli bir tercihtir. Sosyal ve çevresel meselelerin “güvenlik tehdidi” olarak

çerçevesi, demokratik müzakere alanını daraltır ve olağanüstü önlemleri olağanlaştırır.

Sonuç olarak Rubio, tehdidin dışarıdan geldiğini savunsun da eleştirmenler asıl riskin; gücü, hiyerarşiyi ve homojenliği kutsayan bu yeni otoriter zihniyet olduğunu vurgular. Bu yaklaşım, çoğulculuğu bir zafiyet olarak görerek siyasal alanı daraltmaktadır.

Etle tırnak: Stephen Miller'ın ideolojisi ve Marco Rubio'nun vizyonu

Daha önce Medyascope'de yayımlanan bir yazımda Stephen Miller'ı, Trump yönetiminde sıradan bir danışman değil, çağdaş otoriter popülizmin kurumsallaşma biçimini gösteren bir figür olarak ele almıştım.[1]

Miller'ın ideolojik çizgisi ile Marco Rubio'nun diplomatik dili ton olarak farklı görünür. Ancak iki isim, aynı siyasal projenin birbirini tamamlayan iki yüzünü temsil eder. Münih'te ölçülü ve saygın bir üslupla sunulan vizyonun arkasında, Miller'ın sert ve dışlayıcı dünya görüşünün çirkin yüzü sırtır. Miller, Batı'yı kuşatma altındaki bir medeniyet olarak tasvir eder. Bu çerçevede göç, sıradan bir demografik hareket değil, varoluşsal bir tehdit olarak görülür. Referans dünyası, Jean Raspail'in *Azizler Kampı* gibi göç karşıtı ve beyaz milliyetçi metinlerden beslenir. Bu yaklaşım, kültürel homojenliği siyasal hedef hâline getirir. Bu çerçevede göç, bir demografik hareketliliğin ötesinde, varoluşsal bir istiladır.

Miller'ın etkisi yalnızca söylemle sınırlı değildir. Bu ideolojik hattı devlet aygıtına tercüme etme kapasitesine sahiptir. Seyahat yasakları, mülteci kotalarının sert biçimde düşürülmesi ve sınır politikalarının radikalleştirilmesi bu çizginin somut örnekleridir.

Hatta 1798 tarihli Yabancı Düşmanlar Yasası'nın[2] yeniden gündeme getirilmesi gibi adımlar, hukukun olağanüstü dönem mantığıyla yürütme gücünü tahkim için esnetilebileceğini gösterir. Bu anlayışta hukuk, evrensel hakların güvencesi değil; "düşman"a karşı kullanılan esnek bir araçtır.

Miller'ın devlet içindeki rolü zaman zaman "Rasputinvari" olarak nitelenir. Seçilmiş makamların gerisinde yön tayin eden bir ideolog olarak görülür. Marjinal fikirleri bürokratik süreçler aracılığıyla uygulanabilir politikalara dönüştürebilmesi en önemli gücüdür. Mültecilere ilişkin verilerin manipülasyonu iddiaları ya da sert sınır politikalarının teknik raporlarla meşrulaştırılması, bu ideolojik kaynağın nasıl çalıştığını gösterir.

Rubio ise aynı ideolojik çerçeveyi uluslararası alanda daha yumuşak bir dille sunan aktör olarak karşımıza çıkar. Miller'ın "istila" retoriği, Rubio'nun söyleminde "egemenliğin korunması"na dönüşür. Miller'ın kültürel homojenlik vurgusu, Rubio'nun konuşmasında "medeniyetin hayatta kalması" ve "ortak miras" gibi ifadelerle yeniden paketlenir. Rubio tarafından Batı klasiklerine ve Hristiyan mirasına yapılan atıflar, sert içeriği diplomatik bir kabuğa yerleştirir; Beethoven, Shakespeare ya da "ortak Hristiyan mirası" gibi atıflar, sert nativist/yerlici muhtevanın diplomatik kılıfı haline gelir.

Rubio'nun 1945 sonrası düzeni "Batı imparatorluklarının geri çekilişi" olarak tanımlaması, revizyonist bir tarih okumasına dayanır. Anti-sömürgeci hareketleri "haritanın geniş kesimlerini kızıl çekiç ve orağın kapladığı" bir sapma dönemi gibi sunar. Bu yaklaşım, Miller'ın Filistin meselesindeki inkârcı tutumuyla aynı damarda buluşur. "Filistin diye bir yer yok" iddiası, bir halkın varlığını siyasal düzlemde hükümsüz kılma girişimidir.

Bu iki çizginin kesiştiği nokta, inkârı bilinçli bir siyasal stratejiye dönüştüren "yok sayma" anlayışıdır. Bir halkın varlığını ve tarihsel meşruiyetini tartışmalı hâle getiren bu yaklaşım, sahadaki somut politikalarla ete kemiğe bürünür. Bir toplumu tarih dışına itmeye çalışan zihniyet, Rubio'nun "Yeni Batı Yüzyılı" söyleminin sert çekirdeğini oluşturur. Bu perspektifte birey, hak sahibi bir özne değil; güvenlik söylemi içinde varlığı fark edilmeyen bir fazlalıktır.

Ortaya çıkan tablo, modern otoriter popülizmin işleyişini açık biçimde gösterir: Bir aktör ideolojik çerçeveyi kurar ve keskinleştirir; diğeri aynı çerçeveyi diplomatik nezaket diliyle sunar. Böylece marjinal fikirler devlet doktrinine dönüşme eşiğini aşar. İç politikada güvenlikçi uygulamalar devreye girerken, dış politikada "ulusal çıkar", "medeniyet savunusu" ve "küresel liderlik" kavramları meşruiyet sağlar.

Sonuçta, Batı'yı yalnızca coğrafi bir alan olarak değil, kimliksel ve dışlayıcı bir kategori olarak tanımlayan anlayışta "öteki", sisteme entegre edilecek bir aktör değil; kontrol altına alınması, sınırlandırılması ya da dışlanması gereken bir tehdittir. Miller'ın nativist ideolojisi ile Rubio'nun diplomatik karizması birleştiğinde, hukuku esnetmeye açık, tek taraflı güç kullanımını meşru görebilen ve çoğulculuğu zayıflatan bir siyasal yönelim kurumsallaşma imkânı bulur.

Dolayısıyla mesele, iki ismin kişisel yakınlığından ibaret değildir. Asıl önemli olan, ideolojik üretim ile diplomatik sunum arasındaki stratejik iş bölümüdür. Bu iş bölümü,

radikal sağıın kavramlarını normalleştirir. Sert içerik, yumuşak bir retorik kabukla dolaşıma sokulur. Böylece hem iç hem dış politikada daha geniş bir kabul zemini yaratılır.

Marco Rubio, 2026 Münih Güvenlik Konferansı'nda Avrupa'yı ABD ile birlikte sert bir **empyralist restorasyona** davet etti. Avrupalıları, Altın Çağ'a atıfta bulunarak geçmişin sömürgeci reflekslerine geri çağırdı. Rubio'nun kullandığı "gerileme bir tercihtir" söylemi, aslında Küresel Güney'e müdahale etmenin ve müttefikleri **vassal** haline getirmenin bir kılıfıdır. Bu çağrı; demokrasi ve hukuk yerine kaba güce dayalı, hukuksuz bir imparatorluk hayalidir.

Ancak tarih, bize rıza üretmek için sadece silahların yeterli olmadığını göstermekte. Bir hegemonun aynı zamanda **ahlaki meşruiyet** inşa etmeye de ihtiyacı var. Bombardıman uçakları ve sömürgeci yöntemlerle inşa edilecek bir "Yeni Batı Yüzyılı", dünyayı sadece kaos ve çatışmaya sürükleyecektir. Rubio'nun uluslararası hukuku dışlayan "orman kanunları" vizyonu, aslında Batı'nın kendi sonunu hazırlamaktadır. Bu çıkış, evrensel değerlere bir geri dönüş değil, aksine onlara bir **veda davetiyesidir**.

Bu yeni dönem, George W. Bush'un başlattığı ve İslamofobiyi normalleştiren yıkıcı mirasın, farklı argümanlardan yola çıksa da, bir devamı niteliğindedir. Rubio'nun beyaz ve Hristiyan medeniyetini savunma çağrısının Avrupalı elitlerce alkışlanması, **ırkçılık ve faşizm** gibi tehlikeli ideolojilerin utanç duyulmaksızın yeniden canlanmasının bereketli zeminini oluşturacaktır.

[1] "Trump'ın akıl hocası Stephen Miller: Bir otoriter popülizm modeli ve demokratik tehdit"

[2] ABD'de kabul edilen ve savaş hâlinde ya da savaş tehdidi durumunda, "düşman" kabul edilen bir devletin vatandaşlarının ülkede ikamet etmelerini sınırlandırma, gözetim altına alma, tutuklama veya sınır dışı etme yetkisini başkana veren bir federal yasa.